

Posudek oponenta
na diplomovou práci

Petry Mat'átkové

na téma

„Ústavní stížnost a civilní soudní řízení“

Autorka předložila práci o celkovém rozsahu 60 stran (včetně 2 stran přehledu literatury a 4 stran úvodu a závěru), čímž z hlediska formálního vyhověla požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Nahlíženo dle autorkou zvolené systematiky práce, vedle úvodu a závěru je tato členěna do 9 kapitol. Po obecném výkladu o institutech ústavního soudnictví (Ústavní soud ČR, ústavní stížnost, vázanost ústavního soudu návrhem, závaznost a vykonatelnost rozhodnutí ústavního soudu) následuje část statí věnovaná vztahu civilního procesu a jednotlivým civilněprocesním institutům, jimž se rozhodovací praxe Ústavního soudu ČR věnuje pravidelně (poučovací povinnost, průtahy v řízení). Z hlediska systematiky pokládá zřejmě autorka oblast dotčenou zásahy ústavního soudu za vyčerpanou, s čímž ovšem je možné jen obtížně souhlasit (dosah jeho činnosti směrem k civilnímu procesu je jistě mnohem rozmanitější, a nemůže se omezovat jen na tyto dva byt' významné případy ze dvou různých kategorií).

Z hlediska věcného autorka volí spíše popisnější přístup jak k tématu obecně, tak k dílčím problémům, a to již počínaje úvodem (např. výklad o vázanosti návrhem může ve čtenáři vzbuzovat otázku, jak se tedy věc ve skutečnosti má, aniž by autorka podávala vlastní názor, jak by se mít měla, a s patřičnou argumentací). Autorce nelze vytknout práci s judikaturou, v níž má poměrně značný přehled, ale opět bych její styl práce s prameny v tomto bodě označil za spíše pasivní a recepční. V rámci úvah o možnostech ústavního soudu ovlivňovat civilní proces v rámci absolutní kontroly ústavnosti se autorka opět příliš soustředí na jediný aspekt, totiž na otázky správního soudnictví před rokem 2003, aniž by byt' jen zmínila další oblasti, v níž se také tato možnost výrazně projevila.

U výkladu týkajícího se poučovací povinnosti je třeba vytknout zaměření na dílčí aspekty (např. výčet případů tzv. speciální poučovací povinnosti, viz str. 24), když bychom očekávali spíše obecnější úvahy a zhodnocení přístupu ústavního soudu namísto autorkou zvoleného „katalogu“ judikatury (např. u námitek podjatosti, str. 2ž a násl.).

I přes uvedené námítky je práce v zásadě způsobilá k ústní obhajobě, v jejímž rámci by se měla autorka zaměřit na výše vytýkané nedostatky.

Předběžně práci hodnotím velmi dobře až dobře.

JUDr. Petr Šmítek, Rn.D.

Práze dne 19. ledna 2006